

นวนิยายไทย

โปлицลียิตรัก • ราชศักดิ์

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สมัครไทย

ราคา : ๑๘๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ราชศักดิ์.

โปлицลียิตรัก.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๒๘๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-666-4

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ศิริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘ไปลิศลิขิตรัก’ เป็นเรื่องป่วนๆ ระดับชาวบ้าน ที่อ่านง่ายสบายอารมณ์ สนุกสนานกันแบบลูกทุ่งคลาสสิก ในสภาพสังคมเรียบง่ายสวยงาม ท่ามกลางบรรยากาศของหนังชายยา

นวนิยายเรื่องนี้เต็มไปด้วยมุกตลก สะกิดต่อมฮาเป็นระลอก แทรกอยู่ในความรักของหนุ่มสาว และเสียงเสน่ห์ของขบวนการไฟหัวจักรไอน้ำ

เป็นชีวิตของกลุ่มคนในสังคมชนบท มีตั้งแต่ตำรวจ พยาบาล ปลัด นายอำเภอ พ่อค้า ฯลฯ ลงไปถึงกลุ่มแก๊งอิทธิพลคนกวณเมือง ที่ทั้งเกือกลกันบ้าง จิกตีกันบ้างตามอัธยาศัย

แต่ไม่ว่าคนกลุ่มนี้จะเป็นใคร กลุ่มเล็กหรือใหญ่ ทั้งในหรือนอกเมือง ทุกถิ่นที่ล้วนมีคนดีคนร้ายปะปนกัน เมื่อมีมาเฟียอันธพาล ก็มีผู้พิทักษ์สันติ-
ราษฎร์ดีๆ คอยเสียสละปราบปราม เป็นที่พึ่งพาของราษฎรยามทุกข์ร้อน
เสมอมา

อนึ่ง...ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ หรือ ‘ไปลิศ’ นี้ ก็มีไฉจะมัวแต่ล่าวายร้าย
ทั้งวันทั้งคืนเพื่อจะได้ประดับดาวบนบ่าอย่างเดียวเสียเมื่อไหร่ แต่ยังมีเวลา
ตามล่าหารักแท้ เอาไว้ประดับใจด้วยนะจ๊ะ

กรุณาติดตามผลงานแนวโรแมนติก-คอมเมดี้ของ ‘ราชศักดิ์’ เรื่องนี้
ด้วยความสุขหรรษา และรอคอยจนกว่าจะพบกับผลงานชิ้นต่อไป...

ด้วยความขอบคุณ

จากใจผู้เขียน

ราชศักดิ์

บ้านที่ผู้เขียนเกิดและใช้ชีวิตอยู่จนแตกเนื้อหนุ่มก่อนไปเรียนต่อในกรุงเทพฯ นั้นตั้งอยู่ริมทางรถไฟตรงข้ามที่ว่าการอำเภอและสถานีตำรวจ จากบ้านมองเยื้องไปทางขวาเล็กน้อยจะเห็นสถานีรถไฟปากท่อตั้งอยู่ไม่ไกล ติดบ้านผู้เขียนเป็นบ้านของครอบครัวครูสามสี่หลังและอุ้งรถของเก่าแก่ค้ำขา หากเดินไปทางทิศเหนือราวสิบนาทีก็จะถึงตัวตลาดซึ่งเป็นห้องแถวไม้ค้ำขายของคนจีนเรียงรายอยู่เต็มสองข้างถนนคอนกรีตไปจนจรดคลองปากท่อ ยามค่ำคืนตลาดก็ไม่เงียบเหงาแม้ร้านรวงส่วนใหญ่จะปิดไปแล้วเพราะยังมีร้านข้าวต้มได้รุ่งและร้านอาหารยามราตรีอีกหลายร้าน โดยเฉพาะหากเป็นวันหยุดเสาร์อาทิตย์ที่มีการถ่ายทอดมวยด้วยแล้วบรรยากาศจะคึกคักมากเป็นพิเศษ จะมีสิงห์พนันมาเชียร์มวยดูที่ร้านกาแฟกันแน่นร้าน ติดตัวตลาดไม่ห่างคลองเป็นที่ตั้งของโรงเรียนประชาบาลและวัดปากท่อ จากบ้านผู้เขียนหากเดินไปในทิศทางตรงกันข้ามคือลงไปทางใต้ (ไปทางเพชรบุรี) ไม่กี่สิบลเมตรก็จะเป็นท่ารถโดยสารซึ่งมีรถบัสขนาดเล็กวิ่งจากปากท่อไปราชบุรี เพชรบุรีและสมุทรสงคราม (แม่กลอง) ปากท่อเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดราชบุรีที่กั้นดารขาดแคลนน้ำ ยุคที่ผู้เขียนเป็นเด็กยังไม่มีระบบน้ำประปาใช้ ภาพของคนหาบน้ำ เข็นรถน้ำ ผู้คนที่รอรับน้ำจากหัวรถจักรไอน้ำ หรือไปยืนเข้าคิวรับน้ำจากรถบรรทุกน้ำของการรถไฟจึงเป็นภาพที่เห็นจนชินตา

ยามเช้าตรู่ของบางช่วงเวลา เมื่อมองจากบ้านข้ามทางรถไฟออกไปยังเนินที่ว่าการอำเภอก็จะเห็นแถวตำรวจร้องเพลงมาร์ชเสียงดังขณะวิ่งไปตามถนน ตำรวจเหล่านี้หลายคนได้พบรักกับสาวท้องถิ่นและได้ครองเรือนกัน จนมีลูกโตเป็นหนุ่มสาว ช่วงที่ผู้เขียนเป็นวัยรุ่น ตำรวจหลายคนที่นี่ต้องบาดเจ็บล้มตายจากการปะทะกับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์หรือผกค. ในเขตป่าเขาติดเขตแดนพม่า เป็นเรื่องเศร้าที่ไม่เคยลืมโดยเฉพาะอย่างยิ่งตำรวจ

ผู้โชคร้ายบางคนเป็นลูกศิษย์ของแม่ผู้เขียนตอนเรียนชั้นประถมและเพิ่งพูดคุยกับแม่มาได้ไม่กี่วัน

ปากทอเป็นชุมชนขนาดใหญ่ที่มีผู้คนนานาอาชีพมากมายย้ายเข้ามาอยู่หรือเดินทางผ่านไปมา หลากชีวิตที่เคลื่อนไหวและบางครั้งก็ข้องเกี่ยวสัมพันธ์กันนี้ เป็นปรากฏการณ์ที่ยังเด่นชัดในความทรงจำของผู้เขียนและสร้างแรงบันดาลใจให้เกิดเป็นนวนิยาย ‘โพลีคลิขิตรัก’ ขึ้นมา

ท้ายสุดผู้เขียนหวังว่าท่านผู้อ่านทุกท่านจะมีความสุขสนุกสนานจากการอ่านนวนิยายเรื่องนี้

และขอขอบพระคุณกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์เพื่อนดีทุกท่านที่ได้ให้การสนับสนุนผลงานของผู้เขียนด้วยดีตลอดมา

โปลิศลิตรัก

ราชศักดิ์

รถเมล์โดยสารสายเพชรบุรี-ปากท่อสภาพค่อนข้างเก่าเลี้ยวจากถนนคอนกรีตซึ่งเป็นถนนสายหลักของอำเภอเข้าถนนดินขรุขระที่ลาดต่ำลงเล็กน้อย ก่อนที่ถนนหลักจะไปสิ้นสุดในตัวตลาด

แสงแดดยามบ่ายเจิดจ้า ลมร้อนพัดกระโชกเกิดเป็นฝุ่นคลุ้งก่อนจะจางหายไป รถเมล์สี่ล้อคันดังกล่าววิ่งโคลงเคลงตรงมาจอดที่ลานดินกว้าง ติดกันเป็นตัวสถานีหรือท่ารถโดยสารซึ่งเป็นอาคารไม้เล็กๆ เปิดโล่ง สภาพค่อนข้างเก่า มีคนขับและกระเป๋ารถเดินเข้าออกเป็นระยะ บางครั้งพวกเขาใช้เก้าอี้ยาวในอาคารเป็นที่นั่งคุยกัน ใกล้กันมีเพิงขายอาหารอยู่สองสามร้าน

รถเมล์ที่วิ่งเข้าออกสถานีจะมาจากราชบุรี เพชรบุรีและสมุทรสงคราม ด้านหลังของท่ารถเมล์มีพื้นที่ติดกับหัวประแจกลด้านใต้ของสถานีรถไฟปากท่อ

ผู้โดยสารหลายคนลงมาจากรถ บางคนก็ต่อรถจากที่นี่ไปสมุทรสงคราม หรือที่คนเรียกกันว่าแม่กลอง ปากท่อจึงคล้ายกับเป็นชุมทางเล็กๆ สำหรับผู้คนย่านนี้

ชายหนุ่มร่างผอมสูง ใบหน้าคมสัน ผิวเนื้อดำแดง ท่าทางทะมัดทะแมงในชุดกางเกงขาวยาวสีน้ำเงินเข้มและเสื้อเชิ้ตสีเทาพับแขน เดินหัวกระเป๋ายาวไปย้อมก้าวลงรถ เขาเดินตรงไปยังทางออกแล้วเลี้ยวซ้ายมาตามถนนคอนกรีตเดินไปตามริมถนนได้ครู่เดียวมอเตอร์ไซค์กลางเก่ากลางใหม่คันหนึ่งก็วิ่งสวนมาช้าๆ ชายหนุ่มจำคนขี่ได้จึงร้องเรียก

“จ๊วจ๊ว...”

เจ้าของรถลูกจิ้งจอกขาวค่อนข้างเจ้าเนื้อผู้ถูกเรียกมองไปยังที่มาของเสียง แล้วรีบจอดรถด้วยท่าทางตื่นเต้น

“ไอ้เซนต์...เอ็งหรือนี่ ไม่เจอเสียนาน”

“ไอ้จ๊ว...ดีใจจริงๆ ที่ได้พบเอ็ง” ผู้ซึ่งเพิ่งเดินทางถึงบ้านเกิดร้องเบาๆ

ด้วยสีหน้าไม่ต่างกัน

“เป็นยังไงมา ยังไงวะนี่”

“ข้าย้ายมาอยู่โรงพักปากท่อวะ แล้วเอ็งละมาทำอะไรแถวนี้”

“มาหาข้าวกิน มากินด้วยกันสิ”

“ขอบใจวะเพื่อน เฟ็งกินมา”

“ไม่เห็นเสียนาน ได้ข่าวว่าไปเป็นตำรวจอยู่แถวปรางมูรี”

“ใช่ อยู่หลายปี ตอนนี่เขาย้ายข้าให้มาอยู่ปากท่อ”

“ดีจริง” จิวหน้าบาน “ข้าหาเพื่อนกินเหล้ามานานแล้ว ยินดีต้อนรับ
สู้อินเก่า”

“นี่กว่าจะเจอแต่คนแปลกหน้า มาเยี่ยมบ้านที่ไร เพื่อนเก่าๆ ไม่รู้หายไปไหนกันหมด”

“เข้ากรุงเทพฯ ก็เยอะ ข้าเองก็เฟ็งกลับมาไม่นาน”

“แล้วตอนนี้ทำมาหากินอะไรวะ” ราเชนทร์อยากรู้

“ค้าขายไว้อย่างดี ขายผ้าเป็นหลัก”

“อีกไม่นานได้เป็นเจ้าแก้วแน่ ข้าเห็นมาหลายคนแล้ว รวยแล้วอย่าลืม
กันก็แล้วกัน”

“สมพรปากเถอะ ไอ้เชนทร์ ข้าอยากรวยมานานแล้ว” พ่อค้าผ้ายิ้ม
พลางจัดแจงจอดรถหน้าร้านกาแฟใกล้ๆ แล้วร้องว่า “หาอะไรกินแก้คอแห้ง
กันดีกว่า”

จิวเดินนำราเชนทร์เข้าไปนั่งในร้านแล้วสั่งโอเลี้ยงมาให้ ความหวานเย็น
ผ่านลำคอทำให้ชายหนุ่มรู้สึกสดชื่นขึ้น

“ข้าไม่ได้เรียนต่อเหมือนเอ็งและเพื่อนเราหลายคน เลยต้องมาเอาดี
ทางนี้” จิวพูด

“ดีแล้วละ เรื่องเรียน เมื่อไรก็ได้ ไม่มีใครแก่เกินเรียน หาเงินไว้ก่อน
ก็ดี” ราเชนทร์คลึงแก้วโอเลี้ยงไปมาก่อนจะพูดต่อ “ไม่รู้ว่างานโรงพักที่นี่เป็น
อย่างไร แต่ที่ปรางมูรีเขาออก”

“เห็นจำเหม็ดที่สนิทกับข้าบ่นว่าช่วงนี้งานหนัก ต้องออกท้องที่ประจำ

เพราะพวกผกค. ทำท่าจะขยายตัวมาแถวยางหัก”

“เจ้าหน้าที่ปรารถนาก็ว่าอย่างนั้น บอกว่าทางการกำลังเข้ามาดูแลเรื่องนี้
อย่างจริงจัง”

“ที่เอ็งย้ายมาก็อาจเป็นเพราะเรื่องนี้ด้วย”

“ไม่ค่อยแน่ใจอะ แต่ก็พร้อมทำงานทุกรูปแบบอยู่แล้ว”

คุยถามสารทุกข์สุกดิบอยู่ครู่หนึ่งจ๊วก็บอกราเชนทร์ว่า

“เอ็งไปอาบน้ำพักผ่อนให้สบายตัวก่อน มาเหนื่อยๆ แล้วว่างๆ จะชวน
ไปกินข้าว”

ราเชนทร์ขยับจะล้วงกระเป๋าเตรียมจ่ายแต่จ๊วไม่ยอม เรียกเด็กมาเก็บ
เงินแล้วหันมาบอกเพื่อน “อย่ารีบจ่ายเลยเพื่อน วันที่เอ็งต้องจ่ายยังมีอีก
เยอะ”

เด็กมาเก็บเงินแล้วจ๊วก็ตบไหล่เพื่อนเบาๆ ขณะลุกออกมา “ไอ้ศักดิ์เคย
บ่นคิดถึงเอ็ง มันคงดีใจถ้ารู้ว่าเอ็งย้ายมาอยู่ที่นี่”

“อีกไม่กี่วันคงได้เจอมัน ขอบใจเอ็งที่เลี้ยงกาแฟ วันนี้ขอตัวก่อน”

“เสียดายวันนี้มีนัดพอดี ไม่งั้นจะขับมอเตอร์ไซค์ไปส่ง”

“ขอบใจเพื่อน ไม่ต้องหรอกไกลแค่นี้เอง แล้วเจอกันใหม่”

ทั้งคู่เดินออกจากร้าน ราเชนทร์มองจ๊วเดินแยกไปที่มอเตอร์ไซค์กลาง
เก่ากลางใหม่ที่จอดอยู่ อดทึ่งไม่ได้เพราะตามถนนเกือบไม่มีใครขี่รถพวกนี้ให้
เห็นเลย แสดงว่าการค้าของเพื่อนคงไปด้วยดี

ผลจากเพื่อนเก่าแล้วราเชนทร์ก็เดินลัดเลาะเลียบทางรถไฟตรงไปยัง
บ้านที่เช่าไว้เยื้องสถานีรถไฟ

ขณะข้ามทางรถไฟชายหนุ่มมองไปที่ซานซาลา มีคนมารอรถไม่น้อย
เลย ปากท่อเป็นชุมชนใหญ่แห่งหนึ่งของจังหวัดราชบุรีแม้ไม่อาจเทียบได้กับ
บ้านโป่งและโพธาราม ทางใต้ของปากท่อมีพื้นที่ติดกับเพชรบุรี ทางเหนือติด
ราชบุรี และทางตะวันออกติดเขตสมุทรสงคราม จากปากท่อจึงสามารถนั่ง
รถเมล์ระยะไม่ไกลไปได้หลายจังหวัด นอกจากรถเมล์แล้วยังสามารถนั่งรถไฟ
ไปเพชรบุรีและราชบุรีได้โดยสะดวกเช่นกัน

ราเชนทร์คิดถึงตอนวัยเด็กที่เดินผ่านสถานีรถไฟไปโรงเรียนทุกวัน เป็นชีวิตสุขสนุกสนานที่ไม่มีวันหวนกลับมาได้อีก ทุกครั้งที่ขบวนรถไฟวิ่งไปจอดใกล้บ้าน เขาสังเกตเห็นคนที่หัวรถจักรเหยียบพื้นก่อนใหญ่สองสามท่อนโยนเข้าไปในเตาทุกครั้ง พ่อพ่อเห็นก็มักพูดว่า ‘ดูไว้ไอ้เชนทร์ เราต้องเป็นพื้นที่เผาไหม้ตัวเองเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่น’

พ่อชอบพูดเรื่องชีวิตจนถูกแม่ล้อว่ามัวแต่แก่ปรัชญาเลยจนอยู่อย่างทุกวันนี้

ชายหนุ่มรู้สึกดีใจที่ได้กลับบ้านเกิดอีกครั้ง สภาพบ้านเรือนที่เห็นรอบๆ ตัวส่วนใหญ่ยังอยู่ในสภาพเดิมจนเกือบมองไม่เห็นความเปลี่ยนแปลง ยกเว้นหน้าตาผู้คนที่คุณเปลี่ยนแปลงไปมาก พ่อกับแม่เคยอยู่ที่นั่นมานาน หลังจากเขาจากไปเรียนโรงเรียนพลตำรวจได้ไม่กี่ปีครอบครัวก็ย้ายไปทำไร่รับประทายอยู่ที่ปรานบุรี

เขาเดินไปหาหญิงเจ้าของบ้านเช่าที่ติดต่อไว้ นางพามาที่เรือนไม้ชั้นเดียวยกพื้นสูงราวสองฟุต ไม่ห่างบ้านหลังเดิมที่เคยอยู่

หลังจากพูดคุยเรื่องต่างๆ อยู่ครู่หนึ่งนางก็ยื่นกุญแจให้แล้วบอกว่า

“คุณมีธุระอะไรก็บอกมาได้เลย บ้านอยู่ติดกันอยู่แล้ว”

เจ้าของบ้านผู้มีอัธยาศัยดีเดินจากไปแล้ว ราเชนทร์ลงนั่งพักที่เก้าอี้ อย่างเหนื่อยอ่อน มองไปรอบๆ บ้านนี้น่าอยู่ไม่น้อย เขารู้สึกพึงพอใจดูแล้วเหมาะจะเป็นบ้านคนโสดอย่างเขาทีเดียว

ชายหนุ่มเอนหลังพิงผนังกลางหลังตา เสียงเด็กข้างบ้านอ่านกลอนดั่งเจ็ยแจ้ว จนชายหนุ่มอดเงี้ยวหูฟังไม่ได้

“...เหมันต์เอ๋ยเคยขึ้นระรินจิต

ม่านชีวิตเปลี่ยนแปลงสุดแก้ไข

มันเจ็บปวดรวดร้าวหนาวหทัย

เหมือนมีใครคอยสะกิดให้คิดครวญ...”

เขาชอบกลอนบทนี้ ใครหนอเป็นผู้แต่ง เนื้อหาของมันช่างกินใจราวกับ

จะสะท้อนความรู้สึกส่วนลึกออกมา

ภาพนวนิยายสาวรุ่นน้องที่เขาหลงรักตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยม
ยังเด่นชัดอยู่ในความทรงจำ เธออ่อนกว่าเขาราวสามปี ไม่แน่ใจว่าเธอแต่งงาน
ไปแล้วหรือยัง ถ้าแต่ง เจ้าบ่าวคงหนีไม่พ้นเจ้าตำรงเพื่อนรุ่นเดียวกันที่เดิน
ตามจีบและสนิทสนมกับเธอมากกว่าใคร

เขารู้จากจู่ๆว่าเธอยังอยู่ที่นี้และทำงานเป็นพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาล
ราชบุรี อีกไม่นานก็คงได้พบหน้าเธอ

เมื่อนึกถึงตรงนี้ราเซนทรีไม่แน่ใจว่าควรจะดีใจหรือเสียใจที่กลับมา

เขาสลัดความรู้สึกเก่าๆ ออกไป มันควรจะจบสิ้นไปนานแล้ว การกลับ
มาเหมือนมาสะกิดแผลเก่าให้อักเสบก่ำเริบขึ้น...สร้างความเจ็บปวดบนความ
ว่างเปล่า!

เป็นอดีตที่ไม่มีวันหวนกลับหรือเปลี่ยนแปลงอะไรได้

เขาคงต้องยอมรับและหวังว่าวันเวลาคงช่วยรักษาแผลใจได้

๒

เจ็ดนาฬิกาของเช้าวันรุ่งขึ้น ราเชนทร์แต่งเครื่องแบบเดินข้ามทางรถไฟมายังสถานีตำรวจภูธรปากท่อที่ทำงานใหม่ ก่อนเข้าประตูรั้วของสถานีชายหนุ่มแฉะเข้าไปไหว้ศาลเจ้าแม่ตรงโคนต้นกร่างใหญ่ที่เขาเห็นมาตั้งแต่เกิด ต้นกร่างต้นนี้มีอายุมากกว่าร้อยปี แม่บอกว่าเห็นกันมาตั้งแต่สมัยปู่ย่าตาทวด

ด้านหลังต้นกร่างที่ติดกับสถานีรถไฟมีเพิงขายอาหารและเครื่องดื่มสำหรับผู้คนที่ขึ้นลงรถไฟ ตอนเด็กๆ แม่ให้เขาเดินข้ามทางรถไฟมาซื้อกล้วยเตี๋ยวและโอเลี้ยงที่นี้เป็นประจำ

ไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เสร็จสบายใจดีแล้วก็เดินผ่านลานเจ้าแม่ไปยังโรงพักที่อยู่ติดกันเพื่อรายงานตัวกับ พันตำรวจตรี พิเศษฐ์ ผู้บังคับกองสถานีตำรวจภูธรปากท่อเจ้าหน้าคนใหม่

ตัวสถานีตำรวจเป็นอาคารไม้เก่าๆ ยกพื้นสูงสีเทาอมฟ้า มีบันไดขนาดใหญ่ตรงกลางชั้นสู่ชั้นบนอันเป็นที่ทำงานของตำรวจทุกนาย หน้าตาอาคารไม่ต่างจากโรงพักอื่นๆ ทั่วประเทศซึ่งเป็นแบบมาตรฐานเดียวกัน ได้ถูกโรงพักที่เปิดโล่งมีรถจักรยานยนต์จอดสุมสภาพค่อนข้างเก่าจอดอยู่คันหนึ่ง ถัดไปนอกชายคามีม้าสองตัวผูกอยู่ ราเชนทร์คิดว่าวันหนึ่งเขาคงได้ขี่มันออกไปตรวจท้องที่ตามพื้นที่รอบนอกเหมือนที่ปราณบุรี

จำตำรวจและพลตำรวจสองสามนายที่ยืนคุยกันอยู่หันมายิ้มให้ราเชนทร์ขณะก้าวขึ้นบันได พวกเขาเดาได้ว่าจำแปลกหน้าผู้นี้คงเป็นสมาชิกใหม่ที่มารายงานตัวเข้าทำงานซึ่งมีให้เห็นเป็นระยะ

เสียงพิมพ์ดีดที่คุ้นเคยดังเข้าหู พันหัวบันไดชายหนุ่มมองผ่านเก้าอี้หนึ่งของผู้มาติดต่อเข้าไปในห้องโถงใหญ่เห็นโต๊ะทำงานของนายร้อยเวร นายสิบเวร และเสมียนเวรตั้งอยู่เป็นระเบียบ ลึกเข้าไปเป็นราวปืน หีบเก็บของกลางและตู้เอกสารตั้งเรียงราย ใกล้เคียงอยู่ถัดไปทางขวาเป็นทางเดินสั้นๆ เข้าไปยัง

บริเวณห้องซัง ทั้งหมดเป็นภาพคุ้นเคยราวกับได้กลับมาอยู่ที่ทำงานเก่า

“จำคงเป็นคนใหม่ที่ย้ายมาประจำที่นี่” เสียงทักของจำตำรวจหนุ่มหน้า
อีสาน อายุน่าจะแก่กว่าราเชนทร์ราวสามสี่ปีที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ดึงชายหนุ่มกลับมา
เพื่อทำความรู้จักกับเพื่อนร่วมงานในอนาคต “ผม จำเหม็ด ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เช่นกันครับ ผม ราเชนทร์ ดีใจที่ได้ย้ายกลับมาบ้านเกิด”

“จริงรี...ดีใจด้วย ผมก็อยากเป็นอย่างคุณแต่ยังไม่มีโอกาส” ท่าทาง
ของจำเหม็ดดูเป็นมิตรและมีอัธยาศัยดี พูดแล้วชวนไปนั่งที่ม้ายาว “ผู้การ
ยังไม่มา คงต้องรอสักครู่”

ราเชนทร์รู้สึกชื่นชอบบรรยากาศแห่งความเป็นกันเองของที่นี่

“คุณคงเป็นจำที่ย้ายมาจากปราณบุรีนั่นเอง” เพื่อนใหม่ชวนคุย

“ใช่ครับ”

“บ้านผมอยู่โสธร อยากย้ายกลับไปเหมือนกัน แต่ตอนนี้คงต้องรอ
ก่อน เพิ่งมาอยู่ได้ไม่ถึงสองปี”

ราเชนทร์คุยกับจำเหม็ดได้ครู่หนึ่งพอใกล้เวลาเก้านาฬิกา พันตำรวจตรี
พิเชษฐ์ที่ใครๆ เรียกผู้การก็เดินขึ้นบันไดมา เสียงยามตบปิ่นทำวันทายาว

หัวหน้าสถานีรับความเคารพลูกน้องที่ยืนอยู่แล้วเดินเข้าห้องทำงานไป
โดยไม่ทันสังเกตเห็นราเชนทร์

“เดี๋ยวรอให้หัวหน้าไหว้พระ กินกาแพก่อน สักครู่สิบเวรจะเข้าไปบอก
เรื่องคุณ” จำเหม็ดแนะ

* * *

ราเชนทร์เคาะบังตาห้องผู้บังคับกองหรือหัวหน้าสถานี เมื่อได้ยินเสียง
อนุญาตให้เข้าไปได้เขาจึงผลักเข้าไปแล้วยืนตรงชิดเท้าทำความเคารพ

“นั่งคุยกันก่อนสิ ผมรู้เรื่องคุณแล้ว” หัวหน้าสถานียิ้มให้ชายหนุ่ม
“ยินดีมากที่ได้คุณมาร่วมงาน ตอนนี้มีงานให้ทำไม่น้อย หมอวดีบุญ ผู้-
บังคับกองมวดของคุณบังเอิญไม่อยู่ พรุ่งนี้คงได้พบกัน”

ราเชนทร์นั่งลงที่หน้าโต๊ะ กลิ่นธูปหอมมวลจากหิ้งพระที่ผนัง

ผู้บังคับกองถามสารทุกข์สุกดิบและเรื่องทั่วไปอยู่พักหนึ่งจึงลุกขึ้นไป

คว่ำหมวกที่แขวนไว้ข้างฝาแล้วชวนราเชนทร์ออกมาตรงโต๊ะร้อยเวรที่มีผู้หมวด
วัยกลางคนนั่งอยู่ ข้างๆ กันเป็นโต๊ะเสมียนเวร มีสิบเวรกำลังลงบันทึกประจำ
วันจับตัวผู้ต้องหาคนหนึ่งอยู่

“นี่หมวดดยุทธนา รองสารวัตร อยู่ที่นี้มาสามปีแล้ว”

ราเชนทร์ทำความเคารพ ผู้หมวดยิ้มให้อย่างอารมณ์ดี เขามีรูปร่าง
ค่อนข้างเจ้าเนื้อผิวคล้ำอายุน่าจะใกล้สี่สิบปี

“ดีใจที่คุณมาร่วมงานกับเรา”

“ผมยินดีปฏิบัติตามคำสั่งทุกอย่างครับ”

“ยุทธนา คุณช่วยดูแลแนะนำสมาชิกใหม่ของเราหน่อยนะ เดี่ยวผม
ต้องไปแล้ว มีประชุมกับนายอำเภอ” ผู้การบอก

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมจัดการเอง” หมวดดยุทธนาพูดอย่างอารมณ์ดี

แนะนำจำใหม่กับผู้หมวดแล้วหัวหน้าสถานีก็หันมาพูดกับราเชนทร์ก่อน
ลงบันได “จำ มีอะไรก็เข้ามาหาผมได้ ประตูห้องผมเปิดเสมอสำหรับทุกคน”

หมวดดยุทธนามองตามหลังผู้การแล้วพูดว่า “ตอนนี้สถานการณ์ในพื้นที่
ห่างไกลอย่างแถวชายหิวก หัวเขาจีน และห้วยยางโทนไม่น่าไว้วางใจ มีรายงาน
ว่าพวกผกค. เริ่มเข้ามาปลุกกระดมมวลชน เรากำลังทำงานร่วมกับทางอำเภอ
อย่างใกล้ชิดเพื่อขัดขวางพวกนั้น การได้คนที่มีประสบการณ์อย่างคุณมาจะ
เป็นประโยชน์มาก”

รองสารวัตรมองผ่านหน้าต่างห้องทำงานออกไปที่ถนนแล้วหันมาถาม

“ทราบว่าคุณเป็นคนที่นี่หรือ”

“ครับ ผมเกิดที่ปากท่อ เรียนจบชั้นมัธยมที่นี่ก่อนไปเรียนพลตำรวจ”

“เหมาะเลย เราต้องการคนที่คุ้นเคยกับสภาพท้องถิ่น มีไม่กี่คนที่เป็นคน
ที่นี่ ผมจะให้คุณออกตรวจกับจำเหม็ด เขาแก่กว่าคุณไม่กี่ปี เป็นคนอีสาน
คล่องมาก นิสัยดี แต่อาจติดเหล้าหรือบุหรี่มากเกินไปหน่อย เมื่อไม่เสียนานเราไม่ว่า
กัน ส่วนลูกหมู่อายุชื้อพลฯ แก้ว เดี่ยวคงได้พบ”

ผู้หมวดหนุ่มหันไปเห็นจำเหม็ดเดินออกมาพอดีจึงบอกว่า

“จำเหม็ด นี่จำราเชนทร์ย้ายมาจากปรานบุรี ผมจะให้คุณออกตรวจ

คู่กันสักระยะ คุณต้องเป็นพี่เลี้ยงด้วยแม้ว่าเขาจะเป็นคนที่นี่”

“เรารู้จักกันแล้วครับ” จำเหม็ดบอกพลงหันมายิ้มกับเพื่อนใหม่

“ยินดีที่ได้ร่วมงานกัน มีอะไรจะให้ช่วยก็บอกได้เลย”

ราเซนทรีย้มตอบ รู้สึกผ่อนคลายเมื่อได้พบเพื่อนร่วมงานที่มีอัธยาศัย และเป็นมิตร

“อย่าพาจำเซนทร์เขาไปเสียคนล่ะ” ผู้หมวดแหยเพราะรู้ว่าลูกน้อง เป็นนักเที่ยว ชอบดื่มเหล้าเป็นประจำ

“โอ้ หมวด ผมแค่พอรู้จักร้านอาหารอร่อยและมีลูกสาวสวยเท่านั้น” เจ้าของเสียงแย่งสีหน้าทะเล้น ราเซนทรียิ้มถูกชะตาและคุ้นเคยกับจำผู้นี้อย่างรวดเร็ว

“เห็นไหม ลายเริ่มออกแล้ว” ผู้หมวดยิ้มพร้อมกับส่ายหัวแล้วกล่าวว่า

“ผมทั้งงานมาหลายวันต้องขอตัวก่อน พรุ่งนี้จะแนะนำงานให้ ไม่นั่นะทำงานกับจำเหม็ดไปสักพักคุณอาจไม่ต้องการผมก็ได้ เพราะเขารู้ทุกเรื่อง”

หมวดดยุทธนาเดินเข้าห้องไปแล้ว จำเหม็ดก็ลากเก้าอี้เข้ามาหาราเซนทรียาวกับคนคุ้นเคยพร้อมพูดว่า “จำเกิดที่นี่ โตที่นี่ คงรู้จักคนมากสินะ”

“ครับ ส่วนใหญ่เป็นคนเก่าๆ ที่เห็นมาตั้งแต่เล็ก”

“การรู้จักคนมากไว้มีประโยชน์ วันหนึ่งผมอาจต้องขอความช่วยเหลือจากคุณ”

“พี่ยอผมมากไปแล้ว พี่ยอมาถึงตอนนี้คงรู้จักคนไม่น้อยแล้ว ตอนนีปากท่อมมีคนจากที่อื่นเข้ามาอยู่มาก ผมเข้าตลาดไปยังรู้จักเหมือนคนแปลกหน้าเลย ไม่รู้ว่าคนรู้จักหายไปไหนกันหมด”

“จำไปได้เร็วนะ ทำงานไม่นานก็ติดจำแล้ว”

“บังเอิญโชคดีนะพี่” ราเซนทรียิ้มบอกว่าเขาได้รับชั้นพิเศษหลังจากได้รับบาดเจ็บหลายครั้งจากการจับผู้ร้ายและปะทะกับผกค. เขาไปเร็วกว่าเพื่อนรุ่นเดียวกัน ตอนนั้นเขามักทำอะไรบ้างไม่กลัวตาย อาจเพราะต้องการประชดชีวิตจากความรักที่ผิดหวังมาใหม่

“แล้วพี่ล่ะจะย้ายกลับบ้านเมื่อไร”

“ยังหอรอก” จำเหม็ดอ้าอั้ง ”ถึงอยากย้ายก็คงไม่ง่ายเหมือนใจเรา”

“แกไม่ยอมย้ายเพราะหลงรักสาวปากท่ออยู่ บอกเขาไปตรงๆ เถอะ”
จำผันที่นั่งฟังอยู่ใกล้ๆ แหย

“ไอ้ผัน มึงอย่าทำเป็นรูตี” จำเหม็ดหน้าแดง ท่าทางที่แสดงออกทำให้
ราเชนทร์เดาว่าจำผันน่าจะพูดจริง

“แล้วจริงหรือเปล่านั้น” ผันย้อน

“จริงวะ” จำเหม็ดพูดอ้อมอ้อม

* * *

“ราเชนทร์ ดีใจจริงๆ ที่ได้พบเอ็ง” แสนศักดิ์ร้องทักอย่างดีใจเมื่อเห็น
เพื่อนเก่าเดินผ่านซุ้มประตูรั้วที่มีเถาพวงชมพูปกคลุมอยู่เต็ม ซุ้มนี้เป็นส่วน
ของรั้วมะขามเทศที่ล้อมรอบบ้านไม่ได้ถูกสูงสีน้ำตาลแดง

ครูหนุ่มอดสำรวจผู้มาเยือนไม่ได้ “ไม่เปลี่ยนแปลงนะเพื่อน...ย้ายมา
น่าจะบอกกันบ้าง”

“เกรงใจวะ ไม่อยากให้เป็นเรื่องใหญ่” จำหนุ่มมองไปรอบๆ ตัวที่เต็ม
ไปด้วยกระถางต้นไม้จำพวกเทียน บานเย็น และดาวเรืองซึ่งกำลังออกดอก
สีสดใสไม่ต่างจากเมื่อก่อน เบื้องหน้าเป็นบันไดซึ่งทอดขึ้นระเบียงบ้านที่
มีเก้าอี้รับแขกตั้งไว้ ที่เชิงบันไดมีอ่างปูนสำหรับล้างเท้าก่อนขึ้นบ้าน

“เพื่อนๆ บ่นคิดถึงเอ็งกันทั้งนั้น อยู่นานๆ นะ บ้านเกิดของเราแท้ๆ
นวลน้อยก็ยังไปๆ มาๆ ปากท่อเหมือนน้องสาวซ้ำ” แสนศักดิ์รู้ว่าราเชนทร์หลง
รักนวลน้อยอยู่แต่ลืมไปว่ามันอาจไปกระตุ้นความผิดหวังของชายหนุ่ม

เป็นที่รู้กันในหมู่เพื่อนว่าราเชนทร์หลงรักนวลน้อยเพื่อนผู้พี่ของปานใจ
น้องสาวแสนศักดิ์และทำงานที่เดียวกันในตัวจังหวัด นวลน้อยเป็นลูกนายกมล
เจ้าของร้านชำในตลาด เธอสนิทสนมกับราเชนทร์เหมือนรุ่นพี่รุ่นน้องมากกว่า
เพราะหัวใจเธอได้มอบให้กับดำรงลูกชายนายกิมหุยหรือชื่อใหม่ดำหริเจ้าของ
ร้านทองที่ใครๆ ในอำเภอรู้จักดี มีข่าวว่าทั้งคู่จะแต่งงานกันในเร็ววันนี้ ดำรง
ทำงานในตัวเมืองราชบุรีมาได้สี่ห้าปีแล้วหลังเรียนจบปริญญาตรีด้านนิติศาสตร์
ขณะที่ราเชนทร์จากบ้านเกิดไปเข้าโรงเรียนพลตำรวจ ดำรงก็ไปเรียน

นิติศาสตร์ธรรมศาสตร์และเมื่อเรียนจบก็เข้ารับราชการที่ศาลจังหวัด ลูกชายเจ้าของร้านทองผู้นี้จึงมีโอกาสมิไปมาหาสู่กระชับความสัมพันธ์กับนวนน้อยที่ทำงานอยู่ไม่ห่างกัน

สำหรับราเชนทร์แล้วเขาพยายามเตือนตัวเองว่า ชีวิตจะไร้คุณค่าหากปล่อยให้เวลาสิ้นกินตัวเองไปอย่างไร้สติและเหตุผล นวนน้อยกับเขาต่างเติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้น ในเมื่อทุกสิ่งมันผ่านไปแล้วก็ไม่ควรจะต้องมาจดจำอะไรให้ไม่สบายใจอีก

“ได้ข่าวจากจิวว่าสองคนนี้จะเข้าวัดในปีนี้ใช่ไหม” ราเชนทร์แข็งใจถาม แม้ในใจจะผิดหวังอยู่บ้าง

“ก็คงงั้น” แสนศักดิ์พยักหน้า “ดำรงมันโชคดีนะ ไม่เหมือนเราสองคนที่ปานนี้ยังไม่มีแฟนเลย สงสัยต้องฝึกจีบสาวไว้ ดำรงมันมีเชื้อเจ้าชู้เหมือนพ่อมัน”

“แล้วปานใจไปทำงานอย่างไรล่ะ” ราเชนทร์พยายามเปลี่ยนเรื่องที่จะช่วยให้เขาลืมอดีต เพื่ออยู่กับปัจจุบันและมองไปยังอนาคต

“ปกติอยู่หอพักจะกลับบ้านทุกเย็นวันศุกร์ บางครั้งถ้าตรงกับวันเข้าเวรก็เว้นช่วงบ้าง นี่ก็เพิ่งเจอกันเมื่อสองวันก่อน ถ้ารู้ว่าเอ็งมาเขาคงดีใจมาก”

“ไม่ได้พบกันหลายปี คงเปลี่ยนไปไม่น้อย” ราเชนทร์นึกภาพเด็กหญิงผู้น่ารักเต็มไปด้วยความร่าเริงที่สนิทกัน

“เขาเป็นสาวเต็มตัวแล้วนะ ไม่ใช่เด็กกะโปโลเหมือนที่เอ็งเคยเห็น” แสนศักดิ์พูดถึงน้องสาวอย่างเอ็นดู “ตั้งแต่ออกมาทำงานดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาก”

ปานใจเป็นหญิงสาวที่สวยงามน่ารักคนหนึ่ง เธออ่อนกว่านวนน้อยราวสองปี ราเชนทร์รักเธอเหมือนน้องสาว เขาอยากพบเธอเหมือนกันเพราะไม่ได้เห็นกันมานานแล้ว

“เอ็งย้ายมาที่นี้ก็ดีเหมือนกัน ช่างยิ่งเหงาๆ อยู่ เหลือเพื่อนเก่าที่นั่นไม่กี่คน นอกนั้นไม่รู้หายหัวไปไหนหมด”

“ก็คงแยกย้ายกันไปเรียนไปทำงานนั่นล่ะ”

“ไปเรียนตำรวจ ทหาร เป็นครูก็มาก”

“ใช่ นักเรียนห้องเราไปเป็นครูกันหลายคน” ราเชนทร์เสริม “ว่าแต่ตอนนี้ เพื่อนเก่าของเราที่ยังอยู่มีใครบ้างล่ะ”

“ที่เห็นกันบ่อยๆ ก็มีไอ้จิว ไอ้หมงลูกร้านขายข้าวสารในตลาด ยายมาลัยทำงานเป็นเสมียนบนอำเภอ ไอ้ดำขับรถเมล์ ไอ้จิวกับไอ้ตั้งเป็นครู ไอ้จุกเป็นนายสิบตำรวจและอีกสองสามคน ว่างๆ จะนัดไปกินเหล้ารวมเพื่อนเสียหน่อย”

“ไม่เลวนะ ระลึกถึงความหลัง แต่จะไปเลี้ยงกันที่ไหนดี”

“จะที่ไหน ก็ร้านอาฮ้อเจ้าเดิมที่ใครๆ รู้จักนั่นละ”

“นึกว่าเลิกขายไปแล้วเสียอีก” ราเชนทร์จำได้ว่าแต่ก่อนร้านอาฮ้อขายสุรานาไว้วางที่อยู่เยื้องกันไม่ได้ อันที่จริงฝีมือพอๆ กัน ต่างกันตรงที่อาฮ้อมักไม่ยอมให้ใครกินเงินซื้อง่ายๆ

“ตอนนี้ร้านอาฮ้อขายดีขึ้นมาก อาจเป็นเพราะมีลูกสาวมาช่วยขาย”

“แล้วอีกร้านไม่มีลูกสาวหรือ”

“มีแต่ไม่สวย จำ่าไปหน่อย ชื่อกิมเอ็ง น้องชายชื่อไอ้ต้อ้วน เจ้านี่ทะเล้นมาก โคตรกวบนประสาทเลยมัน ข้าเคยไปกินเหล้าร้านมัน พอเห็นหน้าท่าทางไอ้ต้อที่เดินสายไปมากก็แทบกินไม่ลงแถมคันเท้าอีกต่างหาก”

“ขนาดนั้นเชียรวรี” ราเชนทร์ยิ้มขึ้น “ว่างๆ นาลองไปกินทั้งสองร้านจะได้เปรียบเทียบกัน”

“เอาเลย วันไหนก็ได้”

ทั้งสองเจ้าเป็นร้านเก่าแก่ของอำเภอ รสชาติอร่อยพองๆ กัน ร้านอื่นที่นิยมกันยังมีร้านโกย้งที่พวกข้าราชการชอบไปกินกันแต่อยู่ลึกเข้าไปทางริมคลอง

ราเชนทร์ยังจำเง็กถึงลูกสาวอาฮ้อได้ ตอนนั้นก็คงเป็นสาวแล้วเพราะรุ่นไกล่ๆ กับปานใจ

“ร้านอาฮ้อ ตอนเย็นๆ มักมีพวกคอกเหล้าไปกินกันมาก ไม่ว่าจะป็นพวกข้าราชการ คนขับรถเมล์หรือพวกพ่อค้า”

“เป็นศูนย์รวมเหมือนตอนเราเป็นเด็กเลย เอ็งคงไปกินที่ร้านอาฮ้อบ่อย

ละสีถ้ำ” ราเชนทร์แก้งแหยม เขาทราบจากจิวว่าแสนศักดิ์กำลังสนใจเง็กตั้ง ลูกสาวอาฮ้ออยู่ เธอเป็นดอกไม้งามที่กำลังมีหม่อมมารมาโฉบเฉี่ยวทะโลมแต่หญิงสาวก็ยังไม่ตกลงปลงใจกับใคร

“ซำกับเพื่อนไปนั่งกินกันบ่อย” แสนศักดิ์หน้าแดงเล็กน้อย ไม่มีที่ไหนจะดีกว่าร้านเจ้าประจำที่เคยนั่งและไปหน้าที่คุ้นเคยของมิตรสนิท “ยังเจอตำรวจหลายคนที่เป็นขาประจำ”

“ต่อไปก็คงมีซำเป็นขาประจำอีกคน ปากท่อเป็นเมืองเล็กๆ ตกเย็นไม่รู้จะไปเที่ยวไหนก็อดไปแวะกินเหล้าเมายากันไม่ได้ แก่โรคเหงาได้ดี”

“โรคเหงาหรือโรคอกหักวะ ไอ้เชนทร์” แสนศักดิ์ยักคิ้ว

“สงสัยจะเป็นทั้งสองโรควะ” ราเชนทร์พยักหน้ายิ้มให้เพื่อน

รักครั้งแรกเป็นรักที่ติดตาตรึงใจมีรูลี้ม เขาอรวันที่หัวใจอันแตกสลายมีตมิตได้กลับมาสว่างไสวดังเดิมอีกครั้ง

หญิงใดหนอที่จะนำความรักมาให้ ความรักที่เปรียบดังแสงสว่างยามอรุณรุ่งที่เยื้องกรายเข้ามาไล่ความมืดมัวชั่วให้จางหายไป

๓

เข็มนาฬิกาขยับเวลาคืบหน้าทีละก้าว ฟ้าเฟิ่งเริ่มสาง แสงเงินแสงทองทอจับกลุ่มเมฆเบื้องบน นกกาส่งเสียงดังบินจากรวงรังตัดฟ้าเหนือหัวไปท่ามกลางลมพัดโกรก หน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอปากท่อ จากกองเป่านกหวีดปรืดๆ ยาวสามครั้ง ตำรวจรายย่อยสับนัยในชุดกางเกงขาวยาวสีกากีเสื้อยืดสีขาวพร้อมรองเท้าคอมแบตพากันวิ่งมาเข้าแถวหน้ากระดานเรียงหนึ่งตามลำดับไหล่ต่อหน้าผู้บังคับบัญชา

“เราจะฝึกแถวและวิ่งออกกำลังทุกเช้าในช่วงนี้เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงพร้อมรับใช้พี่น้องประชาชน ขอให้ทุกคนให้ความร่วมมือมาฝึกโดยพร้อมเพรียงกันอย่าได้ขาดหากไม่จำเป็นจริงๆ” หัวหน้าสถานีกล่าวพร้อมก้มกวาดสายตามองสำรวจลูกน้องเบื้องหน้า ทุกคนยืนตัวตรงท่าทางทะมัดทะแมงพร้อมปฏิบัติตามคำสั่ง

ชาวบ้านที่เดินผ่านไปมาหลายคนหยุดยืนดูเพราะไม่ได้เห็นภาพนี้นานแล้ว

“เราจะวิ่งจากโรงพักไปตามทางเข้าตลาด ผ่านวัดปากท่อ ตัวตลาดทางแยกไปวิก วนออกถนนด้านหลังผ่านโรงจิวกลับมาที่นี่ ทำสักสามรอบเพื่อแสดงให้เห็นว่าตำรวจมีร่างกายแข็งแรงพร้อมรับใช้ประชาชน ใครเห็นก็จะเกิดความศรัทธา เชื่อมั่นในผู้พิทักษ์สันติราษฎร์อย่างเรา” หัวหน้าฯ พูดเสียงดังแล้วหันมายังหมวดยุทธนา “วันนี้คุณจะเป็นหัวหน้าหมวดนำวิ่ง พรุ่งนี้จะเป็นสารวัตรวิบูลย์ สลับกันไป ตอนนี้อยู่พร้อมหรือยัง”

“พร้อมครับ” ผู้หมวดตะเบะแข็งขัน

“ดีมาก ผมจะปล่อยให้คุณดูแลต่อไป ความจริงผมอยากจะวิ่งด้วยแต่วันนี้ต้องเข้าจังหวัด”

ผู้บังคับกองเดินขึ้นโรงพักไปแล้ว หมวดยุทธนาก็ก้าวไปยืนหน้าแถว

พร้อมกับสั่ง

“ตามระเบียบ...พัก!”

จากนั้นผู้หมวดก็เดินห่างออกไปราวสิบเมตร มองมาที่ลูกน้องแล้ว ตะโกนเสียงดัง

“หน้ากระดานสองแถว...มาหาข้าพเจ้า”

ทุกคนวิ่งกันซุลมุนเปลี่ยนตำแหน่ง ครู่เดียวจากแถวยาวไม่เป็นระเบียบ ก็กลายเป็นสองแถวพร้อมที่จะออกวิ่งคู่กัน แต่ละแถวมีราวสิบนาย

“ทั้งหมด...ขวาหัน”

ทุกคนทำขวาหัน สายตามองตรงไปทางประตูรั้วเพื่อวิ่งออกถนนใหญ่ ที่เลียบไปกับทางรถไฟเข้าสู่ตัวตลาด

“ไอ้เชย มึงมองดูเพื่อนๆ สีเขากันไปทางไหน” หมวดดยุทธนาดูเสียงดัง พร้อมส่ายหัวอย่างระอาเมื่อเห็นหมู่เชยเป็นคนเดียวที่หันหน้าสวนกับคนอื่นๆ พอถูกเตือนเจ้าตัวก็ยิ้มแห้งๆ แล้วรีบกลับตัวหันไปทางเดียวกับเพื่อนๆ

ราเชนทร์ที่ยืนหัวแถวมองข้ามทางรถไฟออกไปยังฝั่งตรงข้ามที่มีบ้านเรือนเรียงรายรวมทั้งบ้านเช่าของเขาด้วย ลักษณะของพื้นที่ดังกล่าวต่ำกว่าฝั่งสถานีตำรวจที่เป็นเนินอย่างเห็นได้ชัด หน้าบ้านเรือนพวกนี้เป็นที่ว่างที่สามารถวางรางได้อีกหลายชุด มีคนบอกว่าการรถไฟเตรียมไว้รองรับการขยายรางหากปากท่อได้เป็นชุมทางในอนาคต เด็กๆ ย่านสถานีรถไฟแถวนี้จึงมีพื้นที่วิ่งเล่นอย่างกว้างขวาง ยามเย็นแดดร่มลมตกจะเห็นเด็กๆ มารวมตัวจับกลุ่มกันเล่นกีฬาอย่างสนุกสนาน บ้างเล่นฟุตบอล บ้างเล่นตีจ๊ับ ไม้หึ่งและอื่นๆ

กำลังคิดอะไรเพลินอยู่ เสียงผู้หมวดก็ตะโกนสั่งดังลั่น

“เตรียมพร้อม!...วิ่ง!...หน้าวิ่ง!”

ราเชนทร์พร้อมกับคนอื่นๆ ออกวิ่งผ่านประตูรั้วเข้าไปทางตลาด มันเป็นความรู้สึกแปลกใหม่ที่เด็กกลับมาถิ่นเดิมที่เคยวิ่งเล่นมาตั้งแต่ครั้งวัยเด็ก

ขณะวิ่งไปตามถนนเข้าสู่ตัวตลาด ชายหนุ่มอดนึกถึงภาพในอดีตไม่ได้ เขามักเดินข้ามทางรถไฟมาเล่นตีจ๊ับกับเพื่อนๆ ลูกคนจีนในฝั่งตลาดจนมีดคำบ่อยๆ

ห้าหกปีที่จากไปสภาพตัวอำเภอก็ไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก คนเก่าๆ ที่เคยเห็นล้วนเปลี่ยนไปตามวัย ที่เลยวัยกลางคนก็ดูโรยราไม่กระฉับกระเฉงเหมือนเดิม ผมที่เคยตกต่ำกลายเป็นสีดอกเลา เด็กๆ ที่เคยเห็นวิ่งเล่นริมทางรถไฟ กลับเติบโตกลายเป็นวัยรุ่นจนจำแทบไม่ได้

เสียงยามในตลาดเคาะแผ่นเหล็กบอกเวลาหกโมงเช้า เหล่าตำรวจวิ่งเป็นแถวยาวพร้อมเพรียงไปตามถนนคอนกรีตที่ตัดผ่านหน้าสถานีตำรวจขนานไปกับทางรถไฟในระยะสั้นๆ ก่อนจะแยกขวาเข้าสู่ตัวตลาดติดวัดปากท่อ สองข้างถนนเป็นห้องแถวไม้สองชั้นเรียงราย พ่อค้าแม่ขายต่างตื่นแต่เช้ามาเตรียมจัดร้านเพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพเหมือนทุกวัน

เสียงรอกเท้าคอมเบตตบพื้นดังเข้ากับเสียงร้องและปรบมือเป็นจังหวะ คนในตลาดสองข้างถนนออกมายืนดูอย่างสนใจ ไก่สามสี่ตัวคึกใจร้องเสียงดัง ก่อนจะพากันวิ่งเตลิดหลบไปข้างทาง

เพลงมาร์ชตำรวจไทยจากแถวตั้งกองทำลายความเงียบบยามเช้า เสียงร้องปลุกใจด้วยท่วงทำนองแข็งขันของเหล่าตำรวจทำให้ผู้คนที่ได้ยินเกิดความรู้สึกคึกคักเลือดฉี่ตามไปด้วย

ผ่านไปรอบเดียว จำเหม็ดกับอีกหลายคนที่ชอบกินเหล้าและนานๆ จะออกกำลังสักครั้งก็เริ่มหอบเหงื่อไทรมตัว

“กูเริ่มเหนื่อยแล้ว มึงเป็นอย่างไรบ้างวะ แจ่ม” จำเหม็ดหันไปถามจำแจ่มรุ่นน้องที่วิ่งติดกันและไม่มีที่ท่าว่าจะเหนื่อย

“ยังสบายอยู่เลย จำ ผมวิ่งออกกำลังบ่อย สามรอบ รอบละหนึ่งกิโล แค่นี้ซี้ผิง เหนื่อยยังไม่ทันออกเลย ใจจริงอยากวิ่งสักสิบรอบ”

“อูย!” จำเหม็ดห่มั่นไส้ ฟังแล้วท้อแท้ก็ต่างหาก

“ผมไม่ได้คุยจริงๆ นะ จำดูรอบๆ ตัวสิ เห็นหมูแก้ว จำเซนทร์ หมวดยุทธนาใหม่ เขาวิ่งกันฉลุยเลย ไม่มีที่ท่าว่าจะเหนื่อย”

“แต่กูเริ่มเหนื่อยแล้ว อาจต้องหยุดก่อนครบสามรอบวะ” จำเหม็ดทำท่าท้อก่อนสูดหายใจยาวเข้าปอด “ตอนกูจบตำรวจใหม่ๆ วิ่งแค่นี้ซี้ผิง อย่าลืมนะ กูถูกข้าวเหนียว ลำน้ำชี ยโสธร ขึ้นชื่อเรื่องน้ำอดน้ำทน ถ้าเป็นสมัยก่อน

พวกมึงเทียบกูไม่ติดแน่”

จำผันทิ้งตัวติดกันร้องแทรกเข้ามา “ลมจะใส่แล้วยังคุยไว้เชิงอีกนะมึง ไอ้เหมีต”

เสียงเพื่อนข้างๆ หัวเราะต่างรู้นิสัยจำเหมีตดีว่าชอบคุยโวจนถูกจำผันทัดคอเสมอ

ด้วยความหยิ่งของลูกข้าวเหนียว จำเหมีตผินวิงจนครบรอบไม่ให้อายใคร แถวตำราวจวิงจนครบสามรอบโดยไม่มีใครมีปัญหาต้องออกจากแถวเพราะวิงไม่ไหว

เมื่อเสียงร้อง “พักแถว!” ดังขึ้น จำเหมีตก็แทบล้มลงแต่พยายามประคองตัวเดินโซซัดโซเซไปนอนหงายหอบตัวโยนบนม้ายาวได้ถุ่นโรงพัก

เหงื่อออกจนชุ่มเสื่อยัด เมื่อลมพัดโกรกมาทำให้เย็นสบาย สมองจึงปลดปล่อย นอนพักสักครู่จำเหมีตจึงรู้สึกดีขึ้น ขณะลุกขึ้นนั่งพักปล่อยอารมณ์ จำผันทิ้งตัวเข้ามาคุยด้วย

“มึงไม่มีแรงเพราะมัวแต่ไปนั่งจีบสาวอยู่หน้าสถานีรถไฟไซ้ใหม่” จำผันทิ้งตัว รู้ว่าจำเหมีตกำลังหลงรักช่างตัดเสื้อชื่อเพ็ญฉาย บ้านอยู่เยื้องสถานีรถไฟไม่ห่างบ้านราชนครินทร์และแสนศักดิ์

“กูจะรักใครชอบใครไม่หนักหัวใครไม่ไซ้หรือ” จำเหมีตพูดขณะยังหอบนิดๆ

“อ้าว ไอ้เหมีต ถ้าไม่ติดนายกูเตะมึงแน่” จำผันทิ้งตัวไปด่าแล้วทำท่ายกเท้าแก้มักกล้าพูดดังเพราะกลัวหวิดยุดยธาที่หนึ่งอยู่แถวนั้นได้ยิน “มึงพูดดีระวังเถอะ ไอ้พวกขั้บรถไฟจะคาบไปแตก กูเห็นพวกมันจีบยายเพ็ญทุกครั้งไปรอน้ำที่หัวรถจักร”

“พอรู้ๆ ชอบใจที่บอก” จำเหมีตยิ้มฝืดพยับหน้ายอมรับ รู้สึกไม่ชอบใจทุกครั้งที่นั่งถึงเรื่องนี้ รู้ดีว่าในหมู่คนหัวรถจักรรถไฟขบวนประจำว-ธนบุรีที่ผ่านสถานีเกือบทุกวันมีคู่แข่งอยู่ พนักงานขั้บรถหรือที่ใครๆ เรียกพชร. ชื่อเจ้าปลิวมีท่าทางกรูมกริมเจ้าชู้กับเพ็ญฉาย แม้เขาบอกใครๆ ว่าไม่สนใจแต่ในอกก็ร้อนรุ่ม ไม่คิดว่ามันจะรักจริงแต่เป็นพวกเจ้าชู้แก่แจ้บตะเสียมากกว่า

เขาจะไม่ยอมให้มันมาหลอกสาวที่หมายปองอย่างเด็ดขาด แม้ว่าตอนนี้เพ็ญฉายจะดูเฉยๆ ไม่สนใจใครเป็นพิเศษ แต่ความหล่อเหลาของเจ้าปลิวและวาทะที่หวานเอาใจสาวก็สร้างความหนักใจให้เขาไม่น้อย พ่อเคยสอนไว้ว่าจีบสาวต้องดีจริงจะสำเร็จ หล่อหรือซี้ห่วยยังไม่สำคัญ คิดถึงตรงนี้ก็ทำให้ใจชื้นขึ้นบ้าง

“เป็นไงบ้าง พี่เหม็ด เหนื่อยไหม” ราเชนทร์เดินมาใกล้พร้อมกับร้องทักด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

“สบายมาก ราเชนทร์ ปกติผมวิ่งไกลกว่านี้เยอะ” จ่าเหม็ดยืดดอกคูดามนิสสัย

“ถูก เมื่อไหร่จะเป็นลมวะ” เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้น แต่จ่าเหม็ดทำเป็นหูทวนลมไม่รู้ไม่ชี้

หมู่พวกเสมียนจ่ากองที่นั่งอยู่ใกล้ๆ นึกอะไรได้ก็หันมาบอกราเชนทร์ “เมื่อวานเพื่อนจ่าที่ชื่อดำรงเอาการ์ดมาให้ ผมวางไว้บนโต๊ะเสมียนเวร”

ราเชนทร์ใจหายวูบรู้ว่าคงเป็นการดัดแต่งงานระหว่างดำรงและนวนน้อยแน่นอน ไม่ทันคิดอะไรมากเสียงหมู่พวกก็ตามมา

“...เป็นการจัดงานบวช คนบนโรงพักได้กันหลายคน”

ราเชนทร์ถอนหายใจ คิดอีกทีไม่รู้ว่าจะกังวลไปทำไมเพราะอีกไม่นานดำรงก็ต้องแต่งงานกับนวนน้อยอยู่ดี ป่วยการคิด ทำให้เป็นทุกข์โดยใช้เหตุ

ชายหนุ่มเหม่อมองออกไปยังริมทางรถไฟ นึกถึงบ้านเก่าของตนเองที่เคยอยู่ใกล้กับบ้านแสนศักดิ์ซึ่งบัดนี้มีบ้านคนอื่นเข้าไปปลูกแทน แม้บ้านจะเล็กและเก่าทรมแต่ก็เป็นบ้านที่वलไปด้วยความหลัง รอยยิ้ม ความเอื้ออาทร และเรื่องราวต่างๆ มากมาย

อดเปรียบเทียบฐานะตนเองกับครอบครัวนวนน้อยและดำรงไม่ได้ มันต่างกันราวฟ้ากับดิน นวนน้อยเลือกคู่ครองได้ถูกต้องแล้ว ทั้งคู่เหมาะสมกัน เขาไม่คู่ควรใดๆ เลย

ราเชนทร์รู้สึกว่างานบวชของดำรงเป็นการบวชก่อนเปียดหรือบวชก่อนแต่งงานนั่นเองและทราบว่าจะบวชแค่สิบวันเท่านั้น

ระซึ่งบนสถานีเคาะบอกเวลาเจ็ดนาฬิกา ราเชนทร์เดินขึ้นบันไดไปปรับการ์ดมาดู เขาคงต้องไปร่วมงานแน่นอนเพราะดำรงคือเพื่อนเก่าที่สนิทกัน แม้ว่าจะเป็นคนได้หัวใจสาวที่เขารักไปครอง

ดำรงเป็นคนซื่อ ถ้าไม่มีเรื่องผู้หญิงเข้ามายุ่งและแข่งกันจับก็เป็นคนนิสัยใช้ได้คนหนึ่ง เป็นคนรักเพื่อนฝูง นิสัยดีไม่มีอะไรกับใครโดยเฉพาะหากเจ้าคนนั้นไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงของเขา

จำหนุ่มย้อนเวลาไปถึงเมื่อครั้งตอนเรียนชั้นมัธยม ยังจำได้ดีตอนขึ้นรถไฟไปเรียนที่ตัวจังหวัดกับเพื่อนๆ ดำรงมักคอยไปเอาใจกลุ่มผู้หญิงที่มีนวนลน้อยอยู่ด้วย คิดๆ ดูแล้วเขาก็เป็นเพียงคนนอกกลุ่มเท่านั้น เด็กนักเรียนที่ขึ้นรถไฟไปเรียนที่ตัวจังหวัดล้วนเป็นลูกหลานคนมีฐานะเป็นส่วนใหญ่ ดำรงเรียนโรงเรียนฝรั่งของบาทหลวง ส่วนเขาเรียนโรงเรียนประจำจังหวัดชาย

ดำรงแสดงให้เห็นจริงๆ เห็นว่าชอบนวนลน้อย ปานใจเองก็มีเพื่อนชายสนใจชอบพอแต่เธอไม่สนใจใคร ช่วงขากลับจากราชบุรีนักเรียนจากปากท่อทุกคนมารอรถไฟที่สถานีราชบุรีโดยต้องรอรอหนึ่งชั่วโมงกว่ารถไฟจะมา ช่วงนี้จึงมีเวลาว่างมาก เด็กๆ มักมาคุยกันเย้าแหย่กัน คนที่ชอบทำตัวเด่นเรียกเสียงหัวเราะจากเหล่าเด็กหญิงมักเป็นดำรง

แม้ขึ้นนั่งบนโบกี้แล้วก็มักไปนั่งประกบคุยกับนวนลน้อยจนเด็กชายอื่นๆ อย่างเขาเข้าไม่ติด เขาไม่ชอบใจนัก รู้สึกอิจฉาเพื่อน แต่ไม่รู้จะทำอะไร ตอนนั้นดำรงมีท่าทางสำรวยและยียวนกวนบาทาไม่น้อย โดยเฉพาะในเวลาที่ราเชนทร์เข้าไปคุยกับนวนลน้อย หมอนี้จะเข้ามาทันท่าเสมอ และบางครั้งก็ใช้วาจาที่ทำให้เขากลายเป็นตัวตลกหรือได้อาย จนเขาทนไม่ได้เกือบจะลงไม้ลงมืออยู่หลายหนแต่ก็พยายามข่มใจทุกครั้งไป

ชาวที่ครอบครัวดำรงกับนวนลน้อยกำลังจะกลายเป็นทองแผ่นเดียวกันไม่ทำให้ผู้คนแปลกใจ เสียงที่ออกมาล้วนแล้วแต่ชื่นชมชายหนุ่มหญิงสาวทั้งคู่ว่าเหมาะสมกันที่สุดแล้ว

ไม่ใช่ลักษณะ ‘ดอกฟ้ากับหมาวัด’

เย็นวันเสาร์ราเชนทร์อาบน้ำแล้วกลับไปเข้าเวร เขาพบดำรงยืนอยู่ที่
บันไดโรงพักกำลังคุยกับจำเหม็ดอย่างสนิทสนม พอหันมาเห็นเพื่อนเก่าก็
ร้องทักว่า

“ไอ้เชนทร์ เอ็งอย่าลืมไปงานซ้ำให้ได้นะ นวลเขาย้ำมาด้วย”

“ต้องไปอยู่แล้ว เพื่อน แล้วนวลเป็นอย่างไรบ้าง สบายดีหรือ”

“สบายดี ยังพูดถึงเอ็งอยู่เลย เห็นหายหน้าไปนาน”

“ไอ้เชนทร์เอ็งเตรียมหาเมียได้แล้ว เดี่ยวมีลูกไม่ทันใช้” จำเหม็ดโพล่ง
ออกมา “ไม่จั่งนี้อายรมันนะ”

“พี่เหมีดก็กำลังหาอยู่” ดำรงกระเซ้าบ้าง “ยายเพ็ญหน้าสถานีไง”

“เฮ้ย รง เบาหน่อย เดี่ยวคนได้ยิน คนพูดกันไปอย่างนั้นเอง จริงๆ
ไม่มีอะไร” จำเหม็ดยิ้มชินหันมามองเจ้าของเสียงหน้าแดง

“ใครเขารู้กันทั้งอำเภอ อย่าปิดไปเลย มัวแต่ปิดระวังนะ...” ดำรง
ยิ้มซ้ำ “จะเจอ ที่เขาเรียกว่าสุนัขคาบไปรับประทาน”

“เหมือนไอ้เชนทร์ใช่ไหม... ซ้อยเว้าแม่่นบ่ บักรง” จำเหม็ดเอาคืน
ดำรงอึ้งเพราะเข้าตัวเองเต็มๆ ลูกร้านทองยิ้มแหยคุยอยู่อีกครู่หนึ่งก็พูด
ขึ้นว่า “วันนี้มีธุระวะ ต้องขอตัวก่อน ว่างๆ ค่อยเจอกันใหม่”

เสียงเคาะระฆังบนโรงพักบอกเวลาห้าโมงเช้า ดำรงขี่จักรยานจากไป
แล้ว ราเชนทร์หันมายิ้มกับจำเหม็ด

“พี่เหมีดเอามาจากไหน เรื่องเก่าของผมนะ”

“ซ้ำรู้ก็แล้วกัน อย่าพยายามปิดเลยวะ”

“ผมไม่คิดจะปิดอยู่แล้ว ตอนนีทุกคนเป็นเพื่อนกัน ไม่มีอะไร”

“ทำใจได้ก็ดี ผู้หญิงไม่ได้มีคนเดียวในโลก แม่่นบ่”

ผลจากจำเหม็ดมา ชายหนุ่มอดใจเต้นไม่ได้เมื่อรู้ว่างานวิวาห์ของ
นวลน้อยจะมาถึงในอีกไม่นาน

เสียงคนเมาสุราอาละวาดที่จำดำจับตัวมาส่งเสียงดังเรียกภวังค์ให้กลับ
คืนมา

“จับมาจากไหนหรือจำ” ราเชนทร์ถาม

“จากหน้าวิก ธารานเขาไปทั่ว ต้องขังให้เข็ด” จำคำพูดแล้วนำตัวไปส่งร้อยเวรให้ลงบันทึกประจำวันก่อนควบคุมตัวไปประทับสตินารมณีนในห้องขังคนเมายืนโซเซพลงด่าเสียงดัง หลายประโยคมุ่งมาที่จำคำ

“เข้าห้องขังก็ดี เดี่ยวอดเข้าไปเตะมันไม่ได้” จำคำพูดพลงมองคนเมออย่างปลงอนิจจัง

ราเชนทร์กลับมาปากท้อได้เกือบหนึ่งเดือนแล้วและเริ่มคุ้นเคยกับเพื่อนร่วมงาน โดยเฉพาะกับจำเหม็ดที่สนิทสนมกันมากขึ้นทุกวัน แก้มักมีเรื่องมาทำให้เขาหัวเราะได้เสมอ

เขาเริ่มมีความสุขกับงาน เชื่อว่าสิ่งนี้จะทำให้ลืมความเจ็บปวดในหัวใจไปได้ในไม่ช้า

“จำคงดีใจนะที่ได้กลับมาบ้านเกิด” หมวดวิบูลย์พูดขณะเก็บสำนวนใส่ลิ้นชักโต๊ะ

“ครับดีใจ ได้เจอเพื่อนเก่าหลายคน” ราเชนทร์ตอบพร้อมยิ้มให้ผู้หมวด

“ไม่ใช่แค่นั้นนะ ยังได้เพื่อนใหม่อีกด้วย” ผู้หมวดเสริม

“ใช่ครับ”

ผู้หมวดชวนคุยอีกหลายเรื่อง ก่อนที่จะขอตัวออกไปทำธุระข้างนอก

ราเชนทร์มองดูผู้หมวดขี่จักรยานหายลับไปตรงหัวมุมสถานี เขาอดคุยแต่เรื่องน่าประทับใจในวัยเด็กไม่ได้ และขอคำปรึกษาจากหมวดวิบูลย์เกี่ยวกับงานที่ทำอยู่ซึ่งผู้หมวดก็ช่วยอธิบายให้จนกระจ่าง นับว่าเป็นเจ้านายที่ดีคนหนึ่งที่เคยพบมา

หวนคิดถึงเรื่องของตัวเอง ราเชนทร์อดยิ้มเยาะให้กับโชคชะตาไม่ได้ มีบางสิ่งที่ต้องพยายามลืมที่นี่

นวนลน้อยเปรียบเสมือนสายน้ำที่ไม่มีวันไหลกลับ เธอก้าวผ่านพ้นไปแล้ว เขาและเธอเป็นเพียงเพื่อนกัน...เพื่อนกันธรรมดาเท่านั้น

ชีวิตมนุษย์ร้ายยิ่งอีกยาวไกล ตอนนี้อยู่สลัดเรื่องเก่าๆ ในสมองทิ้งไปและจะขอทำงานราชการให้ดีที่สุด

ปากท่อเป็นอำเภอที่แห้งแล้งกันดารน้ำ ในฤดูแล้งน้ำฝนที่ซังไว้ในโอ่งจะถูกใช้จนเหลือน้อย หรือไม่เหลือเลย ในที่สุดก็ต้องจ้างเขาหอบน้ำมาใส่โอ่งหรือรอรับความช่วยเหลือจากหน่วยงานราชการ หลายคนช่วยตัวเองด้วยการหารถเข็นใส่บิ๊บบิวดักน้ำตามหนองบึงมาใส่โอ่งไว้ น้ำพวกนี้มักขุ่นจําเป็นต้องใช้สารส้มลงไปแกว่งจนใส

แหล่งน้ำอีกแห่งหนึ่งที่ชาวบ้านริมทางรถไฟได้พึ่งพิงคือน้ำจากห้วยรถจักรที่ผ่านมาผ่านไป น้ำจากห้วยรถจักรเป็นน้ำประปาที่ใสสะอาดซึ่งปากท่อไม่มีห้วยรถจักรโอน้ำจะมีถังน้ำขนาดใหญ่ไว้ทางด้านหลังใต้ที่เก็บฟืน ห้วยรถจักรที่มาถึงเพิ่งเติมน้ำมาจากเพชรบุรีและเมื่อมาถึงปากท่อก็ยังมีน้ำเหลือเพื่อพอที่จะแจกจ่ายได้ จากปากท่อไปอีกเพียงครึ่งชั่วโมงก็จะถึงสถานีราชบุรีอันเป็นสถานีใหญ่ที่มีวงเวียนน้ำไว้ให้บริการ ดังนั้นถ้าไม่มีอะไรจําเป็นจริงๆ พชร. หรือพนักงานขับรถที่เข้าใจถึงความเดือดร้อนของชาวบ้านก็มักจะมีน้ำไปปล่อยน้ำให้เป็นการแสดงน้ำใจ

ปัญหาของน้ำจากห้วยรถจักรก็คือเวลาที่จํากัด ปกติสถานีเล็กๆ อย่างปากท่อรถจะจอดแค่สองสามนาทีเท่านั้น การให้น้ำแต่ละครั้งจึงให้ได้ไม่มากอย่างเก่งก็ราวสิบปี๊บ สาวๆ ที่เอาปี๊บมารอรับน้ำจึงมักเป็นกลุ่มเจ้าประจำสี่ห้าคน นานเข้าคนห้วยรถจักรกับสาวๆ ก็คุ้นเคยราวกับเพื่อนสนิท เนื่องจากรวันหนึ่งๆ มีรถเข้าออกหลายขบวน บ้านของสาวๆ ย่านใกล้สถานีรถไฟที่มารอรับน้ำจึงมีน้ำสะอาดไว้ใช้มากพอไม่ลำบากเหมือนบ้านคนอื่น ๆ

วันนี้ขบวนรถที่ ๓๕๕ ประจวบ-ธนบุรีเพิ่งผ่านสถานีรถไฟบางเต็มปลายเขตเพชรบุรีและใกล้ถึงสถานีปากท่อในเขตจังหวัดราชบุรีที่มีพื้นที่ติดกันปลิวพนักงานขับรถรูปหล่อจอมเจ้าชู้ หน้าบานอารมณ์ดีเป็นพิเศษทุกครั้งที่ใกล้ถึงปากท่อ